

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 222. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137148359280/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: O.T.

Otto og Sophie gik.

»Det var en sær grüinagtig Een, den!» sagde Konen halv høit og saae efter dem, hendes Blik fulgte *Otto*, Hænderne foldede sig, hun tænkte maaskee paa Barndomsdagene.

Paa Sanct Knuds Kirkegaard indhentede *Otto* og *Sophie* de Øvrige. De vilde ind i Kirken. Mærkedagene var den og alle Begravelserne derinde aabne.

Fra hvilken Side man udenfor betragter den prægtige, gamle Bygning, har den især ved sit høie Taarn og Spiir, noget imponerende; det Indvendige er af samme, ja næsten af større Virkning; men da Hovedindgangen, gennem Vaabehuset, saa vel som de mindre Indgange ere paa Siden af Kirken, gjør den ikke sin Virkning ved Indtrædelsen, man maa først gaae hen for Enden af Hovedindgangen, før man ret gribes. Alt er da stort, smukt og lyst. Det heie Indre hvidt med Forgyltning. Oppe i den høie Hvælving prange, endnu fra gammel Tid, en Mængde gyldne Stjerner. Paa begge Sider øverst oppe, høiere end Kirkens Sidegange, ere store gothiske Vinduer, fra hvilke Lyset strømmer ned. Sidegangene pynte gamle Malerier, der fremstille hele Familier, Koner og Børn, alle geistligt klædte, med lange Kjortler og store Pibekraver. Sædvanligt ere Figurerne opstillede efter Alder, først den ældste og da nedad til det mindste Barn, alle staae de med foldede Hænder og see fremt hen for sig, til eengang ogsaa disse Farver henfælde i Støv.

Lige overfor Kirkens Indgang sees indmuret i Væggen en Steen med Basreliefs, foran er en Grav. Den tiltrak sig *Ottos* Opmærksomhed.

»Det er Kong *Hans's*, Dronning *Christinas*, Prinds *Francescos* og *Christian den Andens* Grav!»* sagde *Vilhelm*, »de ligge alle i det lille Grav-Kammer!»

»*Christian* den Anden!» udbød *Otto*. »Danmarks kloge, kjække Konge?»

»*Christian* den onde!» sagde Kammerjunkeren, forundret over den Begeistrings Tone, hvormed *Otto* havde udtalt Navnet.

»*Christian* den onde?» gjentog *Otto*. »Ja, det er nu en Talemaade at

* Ved Graabrødre-Kirkes Nedbrydelse bleve disse Levninger af de kongelige Forældre og to af deres Børn samlede i een Kiste og hensatte her i Sanct Knuds Kirke. Det omtalte Gravsted blev først senere indrettet.

sige saa. Men det skulle vi ikke! Vi bør huske paa, hvorledes svensk og dansk Adel da opførte sig, hvilke Grusomheder de begik, og at det er fra een af det fornærmede Partie, vi have *Christian den Andens* Historie. Skribenten smigrede for den Regjerende. En Fyrste maa have begaaet Forbrydelser eller have mistet sin Magt, skulle hans Feil ret blive prægede for de kommende Slægter! Man glemte det Herlige hos *Christian*, pegede altid paa hans Skyggesider, til hvilke Tidsalderen gav sin Part!

Kammerjunkeren glemte ikke det svenske Blodbad, *Torben Oxes* Henrettelse og alt hvad der kan siges mod den ulykkelige Konge.

Otto slog ham kjækt af Marken, vistnok af Begeistring for *Christian den Anden*, men ogsaa meget, fordi det var Kammerjunkeren han bestred. *Sophie* tog *Ottos* Partie, hendes Øine tilfunktledede ham Bifald og Seiren maatte jo blive hans.

»Hvad siger Digteren om en Konges Lod?» sagde *Sophie*.

o— Beklag ham!

Der skeer i Verden mere Ondt end Godt!

Det Gode vil enhver tilregne sig,

Men Tidens Laster hvile kun paa ham!*

»Havde *Christian* været heldig, i at betvinge den oprørske Adel!» udbrød *Otto*, »havde han faaet sine kjække Planer udførte, da havde de kaldet ham *Christian den Store!* det er ikke den skabende Aand, men Udfaldet af Værket, Verden dømmer!»

Louise holdt alligevel med Kammerjunkeren, derfor gik de to sammen op ad Gangen mod den glorupske Begravelse. *Marna* og *Vilhelm* vare alt forud!

»Jeg misunder Dem Deres Veitalenhed!» sagde *Sophie* og saae *Otto* ret kjærligt ind i Øiet; hun bøiede sig derpaa over Gitteret, foran Graven og stirrede tankefuld ned paa Stenen. I *Ottos* Sjel bevægede sig Kjærlighedstanken.

»Aand og Hjerte,« udbrød han, »maa beundre det Store! Begge eier De —!» han greb hendes Haand.

En let Rødme gik over *Sophies* Kinder. »De Andre ere forud!» sagde hun, »kom, skulle vi gaae op til Choret!»

* *Oehlenschlägers* Erik og Abel